

[Nyhøe Andersen.]

foregår faktisk ikke på basis af et sådant konkret udspil. Det er da rigtigt, at topmødet har fastlagt en række tidsfrister vedrørende fremsættelse af forslag eller vedtagelse af beslutninger om konkrete sider af det kommende samarbejde, men det er jo netop kun tidsfrister. Det er ikke udkast til beslutninger, vi har foran os, og derfor kan debatten i dag ikke få det konkrete præg, som jeg mener bør blive kendetegnende for fremtidige EF-debatter her i tinget. Vi synes faktisk ikke i nyeste, at der egentlig er grundlag for en ny principiel markedsdebat på nuværende tidspunkt. Der kan jo ikke føjes noget afgørende nyt til de synspunkter, der blev gennemdrøftet op til folkeafstemningen, og jeg skal derfor ikke nægte, at jeg finder, SFs forespørgsel sagligt er noget overflødig. Men den er jo tydeligvis motiveret af et ønske om at holde liv i nej-stemernes principielle uvilje mod EF, ganske særlig vel i et forsøg på fortsat at appellere til socialdemokratiske nej-sigere, så debatten kan vel let få lidt præg af at være et privat slagsmål mellem regeringen og dens parlamentariske støtteparti. Jeg skal ikke blande mig meget i dette slagsmål, men dog fremsætte nogle bemærkninger om enkelte punkter.

Statsministerens svar på forespørgslen var vel i og for sig et karakteristisk udtryk for, at debatten sagligt set kommer for tidligt. Regeringen kan jo ikke fremlægge nye konkrete synspunkter på alle de samarbejdsopgaver, vi skal i gang med at løse i de kommende år, og jeg skal da ikke være den, der retter kritik mod regeringen i den anledning, for der har ikke været rimelig tid og anledning til at udarbejde sådanne nye konkrete synspunkter. Debatten i det øvrige Europa er jo heller ikke på de fleste områder kommet så langt, at man klart kan se for sig, hvordan de politiske konstellationer på de forskellige samarbejdsområder vil komme til at stille sig, når beslutningerne nærmer sig.

Topmødet i Paris blev ikke den skelsættende begivenhed i Vesteuropas udvikling, som det foregående topmøde, der fandt sted i Haag i december 1969, blev det. Det havde heller ingen ventet. Men mødet gav vel en nyttig markering af den udvidelse, der nu finder sted af EF. Mødet gjorde gavn ved at

fremlægge en køreplan for det fremtidige samarbejde, og set med efterverdenens øjne kan det godt være, at det, man først og fremmest vil huske, er, at der i mødedeklarationen kom en klarere udtalelse, end vi før har set det i det europæiske samarbejde, om forbedringen af tilværelsens kvalitative værdier som det egentlige og dybere mål for samarbejdet. Jeg kan henvise til det afsnit af deklARATIONENS indledning, som den socialdemokratiske ordfører citerede for lidt siden.

Hvis der ikke sker i dag uforudselige begivenheder, så bliver det næste topmøde vel først i 1976 og får til emne at behandle den rapport om en europæisk union, som det indgår i topmødets beslutninger at der skal udarbejdes inden udgangen af 1975. Jeg tror heller ikke, det er ønskeligt, at disse topmøder holdes med kortere mellemrum end 3-4 år eller så. Hvis man kommer ind på at holde hyppige, næsten regelmæssige topmøder, tror jeg man risikerer, at samarbejdet i de vanskelige sager går i stå, fordi man så vil henvise til, at man hellere må vente indtil det næste topmøde med at finde en løsning på de vanskelige problemer.

Den korteste af de mange tidsfrister, der indgår i deklARATIONEN fra Parismødet, gik jo på, at finansministrene allerede 10 dage efter, på mødet i Luxembourg den 30. og 31. oktober, skulle træffe beslutning om konkrete foranstaltninger til bekæmpelse af inflationen på europæisk grundlag. Den beslutning har altså også den danske statsminister tilsluttet sig, men på mødet i Luxembourg tog alligevel den danske regering et generelt forbehold over for det, man her drøftede; man mente, at der ikke havde været tid nok til at overveje forslagene, og henviste til, at Danmark i øvrigt endnu ikke var medlem fuldt ud. Hr. Poul Dalsager tilføjede for lidt siden en bemærkning om, at man også var skeptisk, fordi det jo slet ikke var sikkert, at alle lande skulle bruge de samme midler i deres bekæmpelse af inflationen.

Jeg vil godt sige et par ord om, hvad det da egentlig var for nogle forslag, der var de væsentlige i den resolution, der kom ud af dette finansministermøde.

Målsætningen var jo den, at prisstigningen i løbet af året 1973 burde begrænses til 4 pct. Man må nok spørge, om nogen for